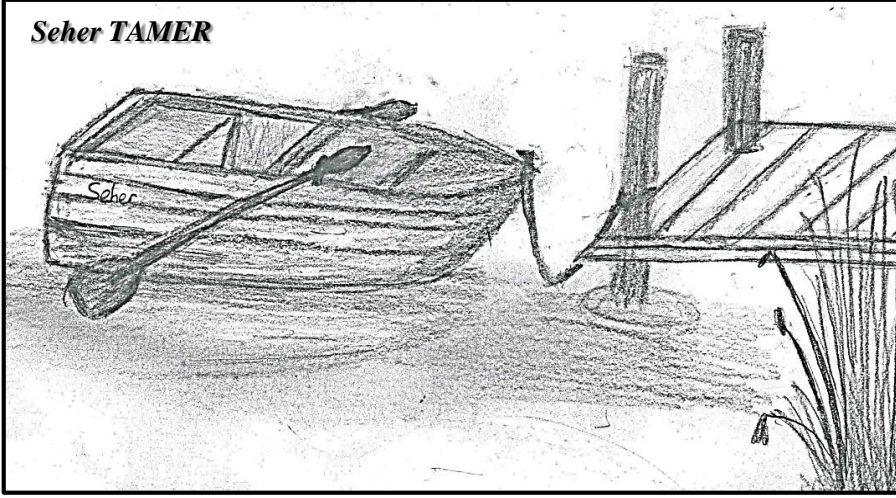

Seher TAMER

Fatma Feyza SELEK

KOZADAKİ KELEBEK

Adam ormanda gezerken bir kelebeğin kozasından çıkmaya çalıştığını gördü. Kozasındaki küçük delikten çıkmaya çabalayan kelebeği saatlerce izledi.

Sonra adam, kelebeğin kozadan çıkmak için çabalamaktan vazgeçtiğini, gücünün kalmadığını düşündü. Kelebeğe yardım edeyim de kolayca çıksın diye düşündü ve kozadaki deliği daha rahat çıksın diye büyüttü.

Bu sayede kelebek kozasından kolayca çıkabildi. Fakat çıkmaya daha hazır değildi, bedeni hala kuru ve kanatları buruş buruştu. Adam, kelebeğin gücünü toplayıp, kanatlarını açıp, uçacağını düşünüyordu. Ama Kelebek kozasından zamanından önce çıkmıştı. Ne kadar çabalasa da uçamadı ve buruşmuş kanatlarıyla yerde sürünmeye devam etti.

Adam iyi niyetli bir şekilde kelebeğe yardım etmeyi istemişti ama bilmediği nokta; kelebeğin kozadan çıkmak için çabalaması, bedenindeki sıvının kanatlarına gitmesini ve bu sayede doğru zamanda kozasından çıktığında uçabilmesini sağlayacaktı.

Hayat akarken sarf edilen çabalar, uğraşlar bizi hayatımızdaki bir sonraki adıma hazırlar, gerekli güce ulaşılmasını sağlar. Kendi kanatlarınızla uçmak isterseniz emek vermeniz, zorluklarla mücadele etmeniz gerekir.

Halide ÇEMEREZ

ÇOCUKLUK

İstedığımız zaman, istediğimiz yerde bir işi ertesi güne yetiştireceğiz; diye acele etmediğimiz günleri çocukluk. Mutlu olmak istediğimiz yerde aklımızın bir köşesinde sakladığımız yerden çıkarıp pervasızca atıldığımız günleri çocukluk. Annemin yaptığı kek hamurundan annem görmeden yemekti çocukluk...

Bir hafta sonu amcalar, dedeler, kuzenlerle mangal yakıp oynamaktı çocukluk. Bayramda herkesle bayramlaşıp harçlık toplamaktı çocukluk.

Dört tekerlekli bisikletten iki tekerlekli bisiklete geçtiğimizde tattığımız özgürlüktü çocukluk...

Annemin yaptığı yer yatağında kuzenlerle birlikte yatmaktı çocukluk. Uyuyamayanların birbirine korku hikâyeleri anlatmasıydı. Arkadaşlarla toplanıp ağaçtaki meyvelere dalmasıydı çocukluk. Sonra da "Ağaca dalan var!" diye bağırırmaktı çocukluk.

Kar yağdığında kartopu oynayıp dizlerimize kadar ıslanıp sobanın başına geçip kurumaktı çocukluk. Dünyada ölüm gibi bir gerçeğin varlığına henüz tanıklık etmediğimiz zamanda herkesin sanki hep hayatta olacağını sanmasıydı çocukluk...

Sükeyne Hafsa SARIKULA

İYİLİK

Bir gün bir kedi yolda giderken arkadaşı kaplumbağa rastlamış. Biraz sohbet etmişler sonra ayrılmışlar .Kedi evine giderken karga kaplumbağayı ters çevirmiş. Az kalsın kaplumbağa uçurumdan düşüyormuş. Kedi arkasına dönmüş bir de ne görsün kaplumbağa arkadaşı uçurum kenarında ters dönükmüş. Hemen yardımına koşmuş ve onu kurtarmış.

Kaplumbağa:

-Teşekkür ederim kedi kardeş. Başın sıkıştığında ben de sana yardım ederim , demiş.

Bir gün kedi gezmeye çıkmış. Bir tane tilki onu takip ediyormuş .Kaplumbağa oradan geçerken tilkinin onu takip ettiğini görmüş ve uyarmış.

Kaplumbağa :

-Kedi arkadaşım dikkat et, seni bir tilki takip ediyor,demiş.Kedi kaplumbağaya teşekkür etmiş.

Kedi:

-Kedi kardeş sen beni çok kötü bir durumdan kurtardın eğer sen benim arkadaşım olmasaydın belki uçurumdan düşerdim.Arkadaşlar bu günler içindir demiş.İkisi de mutluca ayrılmış.

Hasan Kayra DEMİRTAŞ
EN GÜZEL SERVET

Sen sen ol kimseyi incitme,
Kibri, yalanı kendine arkadaşlık etme;
Doğru yolunu yanlışlarla bölme,
En güzel servetin ahlakın olsun!

Sevgin, saygın kusursuz olsun;
Vicdanın, huzurun yerinde olsun;
Yaşanmadan pişmanlıklar yok olsun!
En güzel servetin ahlakın olsun!

Allah razı olur senden,
Kulu da sever seni içten,
Gönlün rahat olur her şeyden,
En güzel servetin ahlakın olsun!

Ali Haydar SUCU KIRILAN CAM

Ben orta boylu, kısa siyah saçlı, mavi gözlü on iki yaşında çocuğum. İsmim Hakan. Ben üç yaşındayken ailemle bir trafik kazası geçirmiş, bu kazada da annemi kaybetmişim. Annemin ölümünden beş yıl sonra yani ben sekiz yaşındayken de babam başka bir kadınla ikinci evliliğini yaptı. Üvey annem beni hiç sevmedi, Şimdi ise önemsemiyordu bile. Oysa bana biraz ilgi gösterseydi...

Ben her sabah olduğu gibi okula gitmek için hazırlanıyordum. Hazırlanmam bitince montumu giydim, ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım ve dışarıya çıktım. Okula doğru giderken yan komşumuz Ahmet Bey'i gördüm, selam verdim. Yürüye yürüye okula vardım. Sınıfıma çıktım, çantamı bırakıp aşağıya okulun bahçesine indim. Orada Kemal'i gördüm. Kemal de beni görmüş olacak ki yanıma yaklaşmış "Okuldan sonra boş arsada maç yapacağız gelir misin?" diye sordu. Ben biraz düşündükten sonra "Tamam geleceğim" dedim, beraber sınıfa çıktık. Okul çıkışı arkadaşlarla buluşup boş arsaya gittik. Zaten boş arsa evime oldukça yakındı. Maç başladı ve karşı taraf atağa kalktı ceza sahasına girip uzun bir şut çekildi. Top, direğin birkaç metre yanından dışarı çıktı. Tam o sırada bir şangırtı koptu. Baktık ki o da ne yan komşumuz Ahmet Bey'in oturma odasının penceresinin büyük camı kırılmış.

Herkes korkup kaçıp saklandı ama ben oradan hiç kıpırdamamdım. Biraz sonra Ahmet Bey sinirli bir şekilde dışarı çıktı.

Z. Dilara ARDIÇ

Kızgın gözlerle bana baktı ve "Sen mi yaptın? Sen mi kırdın camımı?" diye bağırdı. Hiç cevap vermedim. Bu sesleri duyan babam da dışarı çıktı. Ahmet Bey'in bana bağırdığını görünce hemen onu sakinleştirmeye çalıştı. Ahmet Bey'in sinirleri biraz yatışınca da kırılan cam için özür diledi. Ahmet Bey bana döndü "Bu seferlik babanın hatırına affediyorum" dedi ve geri evine girdi. Babam da Ahmet Bey'in bu sözleri işittikten sonra eve çıktı.

Ben bir yandan arkadaşlarımı korumuş olmamın gururunu yaşarken bir yandan da akşam babama daha doğrusu üvey anneme nasıl hesap vereceğimi düşünüyordum. Babamın eve çıkmasıyla arkadaşlarımın yanıma gelmesi bir oldu. "Bizim yaptığımızı söylemediğin için teşekkür ederiz" dediler. Şaşırdım, sevindim. Bundan önce kimse bana teşekkür etmemişti. Bana da değer verenler olacak mıydı, acaba?

Sonra da başka bir gün yine buluşmak üzere sözleşip evlere dağıldık.

Furkan KARAMIK ENDİŞE

Fakir bir ailenin çocuğu olan Ali siyah saçlı, mavi gözlü, orta kilolu, 19 yaşında, çalışkan bir gençti. Ali üniversite sınavına girmiş, puanı İstanbul'da bir üniversiteyi tutturmuştu. Bu yüzden İstanbul'da bir yurttan kalıyordu. Ali'nin ailesi ise Kayseri'de idi.

Ali bir gün dalgın dalgın yürüyordu, ailesini çok özlemişti fakat ailesiyle konuşmak için bir telefonu yoktu. Ali telefonu olmasını çok istiyordu. "Nasıl telefonum olabilir?" diye düşünürken aklına bursluluk sınavına girmek geldi. Bursluluk sınavına kayıt oldu, sınav ertesi gündü. Ali yurda gittiğinde uykusu geldi ve direk uyudu. Sabah kalktığında saat 8.30'du bursluluk sınavı ise 10.00'de idi. Ali aşağıya indi ve kahvaltısını yaptı. Ardından üstünü giyindi ve yurttan çıktı ve doğrudan bursluluk sınavının yapılacağı yere gitti. Sınava girdi. Sınavı çok iyi geçmişti. 2 gün sonra sonuçlar açıklanmıştı. Evet, Ali kazanmıştı. Bursluluk parasını aldığı gün kendisine bir telefon aldı. Artık ailesiyle görüşebilecekti. Ailesiyle her gün konuşuyordu.

Ali'yi bir gün annesi aradı ve şunları dedi:

"Oğlum baban aniden fenalaştı, doktorlar durumunun çok iyi olmadığını söylüyorlar, lütfen gel, bizim senin desteğine ihtiyacımız var."

Ali bunları okuyunca boğazı bir düğümlendi. Daha sonra hemen elini cebine attı. Evet bu para trenle Kayseri'ye gitmek için yeterliydi. Ali koşarak tren garına gitti. Ertesi gün saat 10.00 için bir bilet aldı. Yurda gitti. Yatağına uzandığında bir açlık hissetti, fakat canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Babasını düşünürken gitmek için müdürden izin almadığını fark etti. Müdürün odasına gitti ve müdürden izin aldı tam odasına çıkacakken yakın arkadaşı olan Mert'i gördü. Mert, Ali'yi üzgün görünce ne oldu diye sordu.

Ali de babasının hasta olduğunu ve ertesi gün trenle babasının yanına gideceğini söyledi. Mert bunları duyunca çok üzüldü. Daha sonra odasına çıktı. Yatağına yattı fakat uyuyamadı. Aklı babasındaydı. Saat 11.00'e kadar babasını düşündü daha sonra uykuya daldı. Ertesi gün saat 8.30'da kalktı. Üstünü giyindi ve kahvaltı yapmak üzere aşağıya indi. Kahvaltısını yaptı ve tekrar odasına çıktı. Bavulunu hazırladı. Saat 9.15'de. Ali hızlıca yurttan çıktı. Tam o anda karşısına bir dilenci çıktı. Bilindik sözlerle para dileniyordu. Ali başta pek önem vermese de dilencinin diğer dilencilerden farklı olduğunu fark etti. Bu dilenci hep önüne bakıyor, sanki dilenmekten utanıyordu. Ali cebinde kalan iki-üç lirayı dilenciye verdi. O kadar acelesi vardı ki yalnız dilencinin "Allah ne muradın varsa versin. Allah kazadan, beladan korusun" duasını duyabildi. Yoluna devam etti. 20-30 adım sonra biletini almadığını fark etti. Tekrar yurda döndü. Biletini aradı taradı fakat bir türlü bulamadı. Ali biletini ararken Ali'nin annesi aradı Ali telefonu açtı annesi şunları dedi:

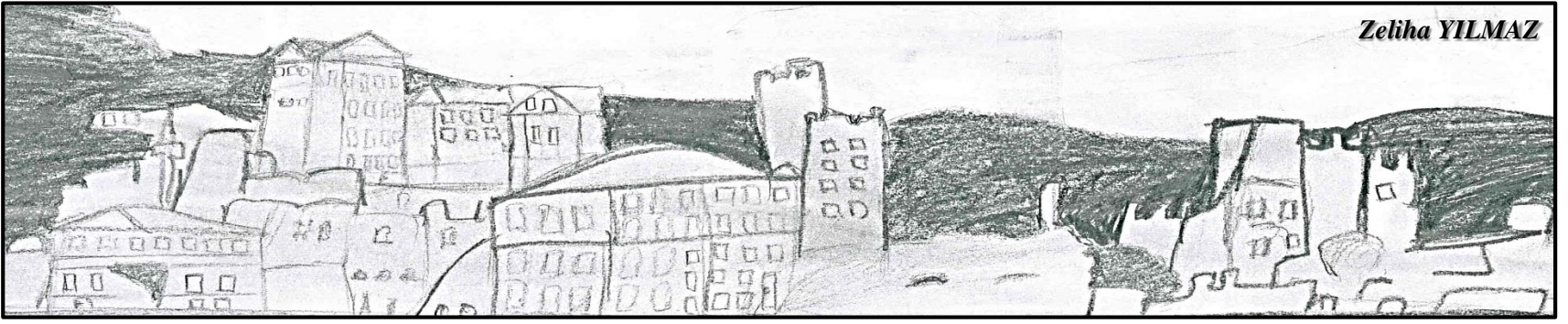
"Oğlum, babanın durumu iyice kötüleşti, doktorların hiç umudu yok. Yani her an dünyaya veda edebilir."

Ali babası için iyice telaşlanmış, biletini belli bir yere koymayıp vakit kaybettiği için de vicdan azabı çekiyordu. Kendisini benim babama bir şey olmayacak diye teselli etmeye çalışıyordu. Ama olmuyordu. Zaten saat 10'u da geçmişti. Artık Kayseri'ye gidip babasını görmesi imkansızdı. Ali'nin başka parası da yoktu. Ali, Allah'a dua ediyordu. Tam o anda Ali'nin yakın arkadaşı olan Mert içeriye paldır küldür girdi. "Allah'ıma şükürler olsun ki gitmemişsin. Duydun mu? Kayseri'ye giden trende bomba patlamış." Ali bu haberi buruk bir sevinçle karşıladı. Çünkü babasından hala iyi bir haber yoktu. Saat 1 olmuştu. Ali hala uyumamış, uyuyamamıştı. Sabaha kadar uyanık durdu. Hiçbir şey yememişti. Saat 10 olduğunda Ali'nin annesi aradı:

"Oğlum, bir mucize gerçekleşti ve babanın durumu iyiye gidiyor. Allah'ıma binlerce kez şükürler olsun"

Ali bu haberin devamını dinlemedi. Aklına dilenci geldi. Küçük bir dua insanın kaderine bu kadar etki edebilir miydi? Bilemedi. "Allah'ım sana şükürler olsun ki beni babamı da bana bağışladın" dedi.

Muhammed BAYİR

MÜCEVHERAT DÜKKANI SOYGUNU

Ömer Faruk GÖKOĞLAN

FATİH'İN ÖĞRETMENLİK HAYALI

Günlerden bir gün bir çocuk varmış. Ama o çocuk hayal kurmayı çok ama çok sevmiş. Bir kez hayal kurarsa bir saat falan sürermiş. Öyle çok sevmiş.

En büyük hayali ise öğretmen olmakmış. Öğretmen olmayı o kadar çok sevmiş ki bir hayal kurduğunda hep gülermiş. Annesi onu görünce deli sanırmış sonra da üzülürmüş. Bazen “ Bu çocuğun hali ne olacak ?” , diye üzülür bazen de hayal kurduğu için de kızarmış. Ama Fatih ona aldırılmazmış.

Sonra Fatih gelmiş 30 yaşına. En büyük hayalini yaşıyormuş, Yani öğretmenmiş. Onun da artık öğrencileri varmış. Ve onları çok sevmiş. Şimdi şöyle diyor olabilirsiniz. Fatih ne öğretmeni? Fatih Türkçe öğretmeniymiş. Çocuklara hep küçükken kurduğu hayalleri anlatırmış. Sonra Fatih'in annesi vefat etmiş. Fatih onu ne kadar sevmese de bu onun annesidir. Hemen cenazeye gitmiş. Tabutun yanından ayrılmamış. Sonra gömmüşler. Ve Fatih mezarın başından ayrılmamış. Ve hep ağlamış. Sonra yanına bir kız gelmiş: ”Üzülme herkes bir zaman ölecek” demiş. Ve az da olsa Fatih'in acısını dindirmiş. Ve sonra kız okula gelmiş. Ve orda tanışmışlar. Ve Fatih'e: “Senin adın ne?” diye sormuş. Kız “Adım Ravza Nur” demiş. Fatih “Ne kadar güzel ismin var “ demiş. Kız, “Sağ ol” demiş. Sonra 1 ay sonra nişan yapmışlar. Sonra düğün. Tabii ve yıllar sonra iki tane kız çocukları olmuş. Ve Fatih çok mutluymuş. Çocukların adını Fatma ve Rümeyşa koymuş . Ve sonra Fatih ve Ravza bir trafik kazasında vefat etmişler. Ve Fatma ve Rümeyşa yalnız kalmış. Ve kendilerini yetimhaneye almışlar. Anneleri ve babaları olmayınca çok üzülmüşler. Ve sonra onlar da büyümüş. Ve modacı olmuş. Ve sonra onlar da evlenmiş. Ve yıllar sonra onlar da vefat etmiş. Cennete gitmişler. Orda anne ve babalarını görmüşler. Ve onlarla komşu olmuşlar. Ve onlara gidip gidip geliyorlarmış. Ve çok mutlu olmuşlar. Orda her istedikleri oluyormuş.

Sonra anne ve babaları da çok mutluymuş. Onlarda istediklerini yapıyorlarmış. Yani cennet çok güzel bir yermiş. Ve orda mutlu mesut yaşamışlar.

Elif Su GÜMÜŞBAŞ

İMAN DOLU YÜREKLER

O gün birleşmişti, tüm yürekler bir.
Herkeste bir matem, dillerde tekbir.
Kabul etmiyordu toprak bu meçhulü,
Kalkıyordu eller 'ALLAH BİR!

Kaldırdı Koca Seyit o ağırlığı;
Herkes diyordu bu ne? İmandı.
Savaştı yürekler bu ne? Hicrandı.
Bıçare gönüller bu ne? Aşkta.

Herkes bıraktı gençliği, hayali.
Geldi oraya mücadele etti.
Kaldırdı bayrağı elinde gözleri nemli.
İman dolu yürekler ' Haydi Kalk !' dedi.

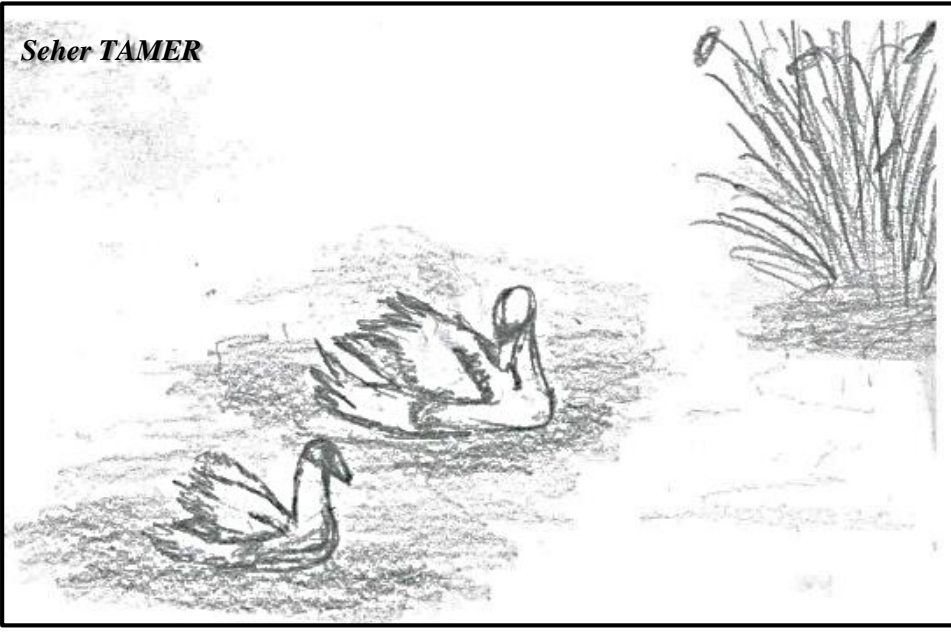
Odasında gazetesini okuyan, ünlü kuyumcuların, ünlü bankerlerin ve ünlülerin mücevher haberlerine dikkat eden bu kısa sarı saçlı, mavi gözlü orta boylu, zayıfça adam kılıktan kılığa giren usta bir hırsızdı. Bu usta hırsızın soyamayacağı dükkan, giremeyeceği ev, bina yoktu. Kendi adamlarından başka onu tanıyan, yüzünü bilen de yoktu. Bu usta hırsızın adı Mehmet'ti..

Gazetesini okurken ünlü bir mücevherat dükkanının yeni bir şubasının açıldığı haberi dikkatini çekti. Mehmet bunu okur okumaz gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen kılık değiştirip oraya gitti. Mücevherat dükkanının vitrini adeta yıldız gibi parlıyordu. Mehmet bunları görünce içinden , “Yazık olacak daha yeni açılmıştı.” Dedi. Etrafta alarm, kamera gibi şeyler var rmi, diye dolaşmaya başladı. Dükkan kapısı alarmla korunuyordu, dükkanın içinde ise dört tane kamera vardı. Bu arada bir cam kafesin içinde yumruk kadar, ıslıl ıslıl parlayan bir yakut dikkatini çekti. Bu yakutun alarmla korunan cam bir kafesin içinde, kendisine özel iki kamera ile korunuyor, başında ise dört özel eğitilmiş, yapılı ve silahlı adamlar duruyordu. Bu adamlar adeta robot gibiydi. Mehmet bu yakutu görünce içinden, bunu çalmak zor olacak diye geçirdi.

Mücevherat dükkanından çıkıp arabasına binip köşküne gitti. Kafasında planını yapmıştı. Adamlarını çağırdı ve onlara: “Çantaya bayıltıcı mendil, cam kesici ve ip merdiven koyun.” dedi. “Mağaza sahibini de bir bahane ile köşke getirin.” diye ekledi Mehmet. Hazırlıklarını tamamlayan adamları köşkten çıkıp arabaya bindiler. Mücevherat dükkanına gittiler. Mücevherat dükkanın patronunun yanına gidip, “Efendim, bizim patron sizinle görüşmek istiyor. Eğer müsait iseniz gidelim” dediler. Beklemediği bu davet karşısında şaşırın adam, “Sizin patronunuz kimdir, benimle neden görüşmek istiyor?”, diye sordu. “Efendim, patronumuz Kartal Güvenlik Şirketi'nin sahibidir. Bu açılan mağazanın güvenlik sorunu ile ilgili sizi bilgilendirmek istiyor” dediler. Mağaza sahibi, ülkece büyük şirketlerini koruyan bu güvenlik şirketinin ününü duymuştu ama güvenlik açığı konusuna inanası gelmedi, dükkanının güvenliğine güveniyordu. Ama içine de bir kurt düştü. Bu şüphe onu davete katılmaya zorluyordu. “Pekala.” dedi, gidelim. Mağaza sahibi önde, Mehmet'in adamları arkada mağazadan çıktılar. Arabaya bindiler. Bu arada adamlardan biri çevik bir hareketle bayıltıcı mendilli mağaza sahibine koklatarak, onu bayılttı. Yola çıkıp köşke gittiler. Varınca mağaza sahibini bodrumda indirip sandalyeye bağladılar. Cebinde anahtarı alıp adamlarına, Hazırlanın, dedi. Başına bir adamını da nöbetçi koydu. Adamları arabayı hazırlarken, Mehmet eline bir makyaj çantasını alıp bodruma indi. Adama bakarak makyajını kendini patrona benzetti. Adamlarının yanına gitti. Artık hazırıldılar mücevherat dükkanına geldiler. Mehmet kapıyı açtı ve içeri girdi adamları da yanda gelip nöbetçileri bayılttı ve mücevherleri çalmaya başladılar.

Bu sırada oradan geçen bir adam bunları görüp polise ihbar etti. Bu sırada Mehmet ise kamera kayıtlarını silip büyük yakutun bulunduğu camı kesip onu çantaya attı. Atar atmaz adamlarının koşa koşa gelip siren seslerinin karşı sokaktan duyulduğunu söylediler. Mehmet bunu duyunca, arabaya gitsek yakalarlar. O yüzden çatıdan kaçacağız. dedi. Ardından size ben ip merdiven alın demiştim ya çatıdan çatıya atlayacağız ve sonrada çatıdan ip merdivenle inip araba çağırıp gideceğiz, dedi. Hemen planı uygulamaya başladı. Planı başarılı olmuştu. Köşke sağ salim gelmişti. Köşke gidince o kocaman yakutu kasasına kaldırdı. Diğer mücevherleri ise sattı. İçinden ise iyi hırsızlıktı dedi. Mücevherat dükkanın patronunu ise serbest bıraktı. Çünkü o da zaten Mehmet' in gerçek yüzünü bilmiyordu. Polise gitse bile robot resmi farklı olurdu.

Kader AYDIN
YAŞLI ANNE

Beli bükülmüş yaşlı bir kadın bastonuna dayanarak birkaç adım atıp duruyor, derin derin nefes alıyordu. Çok zayıf ufak tefek bir kadındı. Sırtında kendisi kadar yaşlı, rengi solmuş bir manto vardı. Hava çok soğuktu, bu kadın kim bilir niçin sokaktaydı? Kimi kimsesi var mıydı, yok muydu?

Küçük bir afacan, ihtiyar kadının peşine takılmış, onun taklidini yaparak arkadaşlarını güldürüyordu. Bu durumu gören delikanlı:

- Ayıp, ayıp! O sizin nineniz yerinde. Alay etmeye utanmıyor musunuz, dedi. Bu delikanlının karşı çıkmasıyla çocuklar bağrışarak uzaklaştılar. Bunun üzerine delikanlı mavi gözlerini yaşlı kadına çevirdi. Adımlarını yaşlı kadına yöneltti. Yaşlı kadına:

- Tezcecim, sen onlara aldırma. Nereye gidiyorsun? Ben seni bırakayım, dedi. Yaşlı kadın kafasını yavaşça kendisine bakan delikanlıya çevirdi:

- Sağ ol oğlum. Ben giderim. Sen zahmet etme, dedi.

- Bu ses, bu yüz o kadar tanıdık ki...

Delikanlı ısrar etti:

-Teyze evin nerede? Evine bırakayım, dedi. Bunun üzerine yaşlı kadın dayanamadı ve cevap verdi:

- Evim çok yakın. İlerdeki yıkık apartmanda yaşıyorum, dedi yüzü düşerken.

Delikanlı çok üzüldü:

- Kabul edersen ben de seninle geleyim, deyince kadın yavaşça kafasını salladı. Yaşlı kadın önde, delikanlı arkasında ilerlemeye başladılar. Yıkık apartmana geldiklerinde delikanlı etrafı incelemeye başladı: Yerde yırtık bir kilim, kaç haftalık olduğu bilinmeyen küflü bir ekmek, eski bir ekmek, köşede ise sadece külleri kalmış bir ateş vardı. Burası oldukça soğuk ve kirliydi. Kadın oturması için delikanlıya yırtık koltuğu işaret etti. Delikanlı oturdu. Yaşlı kadın da oturunca sordu:

- Eşinle burada mı yaşıyordunuz?

- Hayır. Büyük bir evimiz vardı. Kardeşlerimizle birlikte orada yaşadık. Kocam ölünce iflas ettik. Birkaç kuruş paradan başka hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Birde oğlumuz vardı. Sokakta kalmıştık. Kardeşlerim ev alıp yerleştiler. Beni ve oğlumun yanlarına almadılar. Biz de buraya geldik. Kısa bir zaman sonra elimizdekiler de tükendi. Oğlum çok hastaydı. Ben de onu kız kardeşime bırakmak zorunda kaldım. O günden beri oğlum görmüyorum.

- Adı neydi oğlunun?

-Kerem, oğlumun adı Kerem'di.

Bu cevabın üzerine delikanlının gözleri büyüdü:

- Teyze, dedi ve yutkundu. Benim, benim adım Kerem, dedi. Yıllar önce beni terk ettiğini söylediler, senin öldüğünü, seni asla bulamayacağımı söylediler. Ben senin oğlunum, dedi. Yaşlı kadının gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Oğluna sınımsız sarıldı.

Kerem okumuş, iş sahibi olmuştu. Kendi başının çaresine bakıyordu. Aldığı eve annesini de götürdü, ona yeni kıyafetler aldı. Doya doya hasret giderdiler.

Seher TAMER
GÜNIŞIĞI

Küçüktüm. Altı yaşındaydım. Seni anaokuluna yazdıracağız dedi annem. Anlamadım önce, anaokuluda neydi. Ürktüm; biraz da istemedim. Oyunlar oynayıp boyamalar yapacaktık. Bunlar kulağa hoş geliyordu ama bir yandan da evden, annemden hiç ayrılmak istemiyordum. Ve o gün geldi çattı. Kırmızı önlüğüm ve beyaz kurdaleli tokalarım biraz heyecan ve korkuyla okula gittim. Bekliyordum neyle karşılaşacağımı bilmeden. Ve çok geçmeden öğretmenimle tanıştık. İlk görüşte çok sevdim onu. Sanki içinin güelliği dışına yansımıştı. Oyunlar oynadık, şarkılar söyledik. O zaman anlamıştım artık ,öğretmen mutluluk verendi.

Hayatım daha da anlamlıydı. Hiç bilmediğim şeyler öğreniyordum. Öğrenmek ne kadar güzel bir şeydi. Ardından bir, iki, üç derken sekizinci sınıftayım. Bugüne kadar kaç tane öğretmenim oldu bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki onlardan ne kadar çok şey öğrendiğimdir. Hasta olsa veya bir işi çıksa yinede okula gelip bizim gürültümüze katlanan ve tek isteği bize yeni bilgiler öğretmek için çabalayan öğretmenlerim, sizlere çok şey borçluyum. Sevgiyi öğrendim, sizleri kendime örnek aldım. Bizlere baktığımızda gözleri parıldayan yeri geldiğinde bizi çocuklarından ayırmayan ve sizler benim çiçeklerimsiniz diye bizleri seven öğretmenlerim sizleri çok seviyorum.

Su gibiydi benim öğretmenlerim. Tertemiz ve berrak... Hiçbirinin hakkını ödeyemem. Dünyamızı aydınlatan ,kalplerimize umut aşılayan, bize doğru yolu gösteren hayat rehberlerim. İyi varsınız.

Azra Dilara KENDİR
REHBERİM

Ben okyanus görmedim ama
Engin hoşgörün, sınırsız sevgin
Dalgaları aratmadı bana.

Ben güneşe gidemem ama,
Sıcacık ısıtırsın dünyamı,
Soğuk, ayaz değmez bana.

Ben karanlıktan korkarım ama,
Bilinmezleri aydınlatır,
Geceleri ay olursun bana.

Ben çok iyi yüzemem ama,
Atlasam en derin sulara
Bilirim ki can kurtaransın bana.

Ben hiç tırmanmadım yüce dağlara,
Sınırsız sunduğun bilginle
En yüce doruk oldun bana.

Ben arif nedir, alim kimdir bilmezdim ama,
Tüm güzellikleri yoluma serdin
Dünyaları verdin bana.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ayhan GÖKMEN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yılmaz KIRIKTAŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gözde KAYA

GÖRSEL DANIŞMAN

Ayşe NARİN

YAYIN KURULU

Ahmet KOCABAŞ

Münire EKİNCİ

Tuncay TUNCER

Saliha GÖÇMEN

Latife ERDEM

OKUL ADRES TELEFON

MUAMMER KANDEMİR İMAM HATİP ORTAOKULU

İmam Hatip Cad. Çubuk /ANKARA